

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

دیوان داوری دعاوی ایران - ایالات متحده

AWARD

Case No: 112 Chamber One

پرونده شماره ۱۱۲

شعبه یک

حکم شماره ۱ - ۱۱۲ - ۲۴۳

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه داوری دعاوی ایران - ایالات متحده	
ثبت شد - FILED		
Date	6 AUG 1986	تاریخ
	۱۳۶۵ / ۵ / ۱۵	
No.	112	شماره

DUPLICATE
ORIGINAL
نسخه برابر اصل

کانتینتال گرین اکسپورت کورپوریشن ،
خواهان ،

- و -

اتحادیه تعاونیهای مصرف کارگران ایران،
خوانده .

حکم

۱ - حکم حاضر به موضوع صلاحیت دیوان برای رسیدگی به ادعای خواهان ، کانتینتال گرین اکسپورت کورپوریشن (" کانتینتال ") علیه خواننده ، اتحادیه تعاونیهای مصرف کارگران ایران (" امکان ") فیصله می دهد .

یک - سابقه امر

۲ - خواهان در تاریخ ۱۸ نوامبر ۱۹۸۱ (۲۷ آبان ماه ۱۳۶۰) دادخواستی علیه چهار خواننده ، شرکت بازرگانی دولتی ، شرکت معاملات خارجی ، وزارت جنگ ، شرکت سهامی اتکاء با مسئولیت محدود و اتحادیه تعاونیهای مصرف کارگران ایران ، در دیوان به ثبت رساند . خواهان بابت نقض ادعائی قراردادهای منعقد شده با هر یک از چهار خواننده فوق الذکر در مورد فروش گندم و برنج مطالبه خسارت کرده است .

۳ - در پنجم سپتامبر ۱۹۸۳ (۱۴ شهریور ماه ۱۳۶۲) ، دیوان حکمی جزئی به شماره ۱-۱۱۲-۷۵ را در این پرونده صادر کرد و طی آن سه خواننده اول به دلیل عدم صلاحیت دیوان به استناد قیود مرجع رسیدگی مندرج در هر یک از قراردادهای ذیربط از پرونده حذف گردیدند . در مورد " امکان " ، دیوان نظر داد که هیچ شرطی از شروط قرارداد مانع طرح ادعای خواهان علیه وی نیست . لیکن ، دیوان متذکر شد که درباره این که آیا اتحادیه تعاونیهای مصرف کارگران ایران مؤسسه یا تشکیلات دولت ایران یا واحد تحت کنترل آن دولت یا تقسیمات سیاسی آن بوده و بنابراین می توان علیه وی در این دیوان اقدام دعوی نمود بعداً " تصمیم خواهد گرفت . بنابراین ، تنها ادعای مطروح علیه امکان ادامه یافت .

۴ - ادعای کانتینتال علیه " امکان " بابت خسارت متحمل شده در اثر تاخیر در تخلیه محموله برنجی است که طبق قرارداد مورخ ۱۵ ژوئن ۱۹۷۸ (۲۵ خرداد ماه ۱۳۵۷) حمل گردیده بود . کانتینتال مبلغ ۸۲،۴۱۶ دلار بابت ایمن

هزینه‌ها درخواست و بعلاوه بهره‌وهزینه‌های داوری هم مطالبه می‌کند.

۵ - در ۲۸ اکتبر ۱۹۸۳ (۶ آبان ماه ۱۳۶۲) جلسه استماع مقدماتی پرونده حاضر تشکیل گردید و در ۱۴ نوامبر ۱۹۸۳ (۲۳ آبان ماه ۱۳۶۲) دیوان طی دستوری از طرفین خواست که ضمن سایر مطالب کلیه اسنادی را که در نظر دارند درباره صلاحیت و ماهیت مورد استناد قرار دهند در دیوان ثبت نمایند. دیوان همچنین متذکر شد به دنبال ثبت مدارک در نظر دارد درباره موضوعات صلاحیتی براساس مدارک تسلیمی تصمیم بگیرد.

۶ - پیرو دستور مزبور، کانتینتال در ۴ ژانویه ۱۹۸۴ (۱۴ دی ماه ۱۳۶۲) "اظهاریه مقدماتی" خود را درباره صلاحیت و ماهیت به ثبت رساند و امکان در ۱۵ مه ۱۹۸۴ (۲۵ اردیبهشت ۱۳۶۳) به "اظهاریه مقدماتی" کانتینتال پاسخ داد و بالاخره در ۲۷ سپتامبر ۱۹۸۴ (۵ مهر ماه ۱۳۶۳) کانتینتال "لایحه معارضی" ثبت کرد.

دو - حقایق و اظهارات

۷ - خواهان استدلال می‌کند که امکان واحدی است که به مفهوم بند ۳ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی در کنترل دولت ایران است و بنا بر این، خواننده صحیح در این پرونده است. خواهان در تائید این استدلال چندین مدرک ارائه داده است. اولاً، خلاصه بخشنامه شماره ۱۶۹۴۱/ن/۶۰۵۶۴ مورخ ۲۰ اکتبر ۱۹۸۱ (۲۸ مهر ماه ۱۳۶۰) وزارت کار ایران را به انگلیسی ارائه داده که طی آن طریقه تامین مالی امکان تشریح گردیده است. کانتینتال استدلال می‌کند که این بخشنامه نشان می‌دهد که تامین مالی امکان توسط دولت ایران انجام می‌شود. چه وزارت کار کارفرمایان را ملزم نموده که ۱۰ درصد از دستمزد سالانه کارگران تا مبلغ ۳۰ هزار ریال کسر و آن را به حساب تعاونی مصرف مربوطه تحت کنترل امکان واریز نمایند. بنا بر این، دولت ایران حسب ادعا طبق قانون "مکانیزی ایجاد کرد

که تامین مالی "امکان" از طریق کسر از حقوق کارگران انجام شود. علاوه بر آن، خواهان نامه‌ای به تاریخ ۲۷ فوریه ۱۹۸۲ (۸ اسفندماه ۱۳۶۰) و یک اطلاعیه مطبوعاتی به تاریخ ۲۸ فوریه ۱۹۸۲ (۹ اسفند ماه ۱۳۶۰) با آرم رسمی جمهوری اسلامی ایران تسلیم نموده و استدلال می‌کند که آن حاکی از تحت کنترل بودن امکان است. خواهان یک فقره آگهی نیز که در تاریخ ۶ ژوئیه ۱۹۸۳ (۱۵ تیر ماه ۱۳۶۲) در روزنامه رسمی کشور چاپ و در آن اعلام شده که اداره کار و امور اجتماعی ایران صورتجلسه هیئت مدیره تعاونی مصرف کارگران زمرم و خوزستان را دریافت و تأیید کرده، ارائه داده است. خواهان همچنین مقالات مختلفی که بین سالهای ۱۹۸۳ و ۱۹۸۴ در روزنامه‌های ایران درج شده ارائه داده و استدلال کرده که دولت ایران سیاست رفاه اجتماعی خود را با کنترل تعاونیهائی که از طریق امکان اداره می‌شد، پیش می‌برد. بالاخره، خواهان مدارک مختلف دیگری با تاریخهای بین ۱۹۸۲ و ۱۹۸۴ ارائه داد. مدارک مزبور حسب ادعا نشان می‌دهند که در این مدت دولت ایران مدیر عامل امکان را نصب می‌کرده است.

۸ - امکان منکر این است که در کنترل دولت ایران می‌باشد و مدعی است که یک "مؤسسه غیردولتی" است که طبق قانون تجارت ایران توسط افراد خصوصی تأسیس شده و سرمایه آن را آن افراد تأمین کرده‌اند. امکان استدلال می‌کند که امکان اتحادیه مرکزی قریب‌ده تعاونی کارگری است که هدفش خرید مواد غذایی و پوشاک به نمایندگی از طرف اعضاء خود که کارگران بخش خصوصی هستند، می‌باشد. امکان بطور کلی تفسیر خواهان را از مدارک تسلیمی خود رد و استدلال می‌کند که در هر حال خواهان نتوانسته به ترتیب مقرر در بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی دلیلی مبنی بر تحت کنترل دولت ایران بودن امکان قبل از ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) ارائه دهد.

سه - دلایل صدور حکم

۹ - طبق بند ۱ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی دیوان صلاحیت رسیدگی به

"ادعای اتباع ایالات متحده را که در ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) "پابرجا" بوده‌اند، دارد. اصطلاح "ایران" طبق تعریف بند ۳ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی شامل "هزنوع سازمان فرعی سیاسی ایران و هزنوع موسسه، واحد و تشکیلاتی که به وسیله دولت ایران و یا سازمانهای سیاسی فرعی آن کنترل می‌شود" هست. بنابراین، هر واحدی که حسب ادعا تحت کنترل می‌باشد وقتی مشمول صلاحیت دیوان می‌شود که آن واحد در ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) تحت کنترل دولت ایران بوده باشد.

۱۰ - دیوان نتیجه می‌گیرد که براساس مدارک موجود دلیلی برای آنکه امکان در ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) یا قبل از آن تحت کنترل دولت ایران بوده، وجود ندارد. قدیم ترین مدرک کنترلی که خواهان ارائه داده خلاصه بخشنامه شماره ۱۶۹۴۱/ن/۶۰۵۶۴ مورخ ۲۰ اکتبر ۱۹۸۱ (۲۸ مهرماه ۱۳۶۰) به زبان انگلیسی است که طرح تامین مالی امکان را تشریح می‌کند. طبق این بخشنامه قرار بود آن طرح از سال ۱۳۶۰ به مرحله اجراء درآید. و سال ۱۳۶۰ در ۲۱ مارس ۱۹۸۱ آغاز شد. همچنین مدرکی وجود ندارد و خواهان هم ادعا نکرده که این طرح یا هر وضع دیگر دال بر کنترل قبل از ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) وجود داشته است. در واقع، اغلب مدارکی که خواهان دلیل کنترل می‌داند مربوط به اسنادی است که تاریخ یا حوادث آنها بین سالهای ۱۹۸۳ و ۱۹۸۴ بوده است. بنابراین، دلیلی وجود ندارد که دولت ایران امکان را قبل از ۱۹ ژانویه ۱۹۸۱ (۲۹ دی ماه ۱۳۵۹) کنترل می‌کرده و مبنای معقولی که بتوان وجود چنین کنترلی قبل از این تاریخ را از آن استنباط کرد در دست نیست.

۱۱ - بنابراین، دیوان صلاحیت رسیدگی به ادعای خواهان علیه امکان را ندارد. از این رو، ادعا را رد می‌کند. تطبیق شود: شان‌اند ویلسون، اینکورپوریتد و سازمان انرژی اتمی ایران، پاراگراف ۱۲ حکم شماره ۲-۲۱۷-۲۰۷ مورخ ۵ دسامبر ۱۹۸۵ (۱۴ آذر ماه ۱۳۶۴).

چهار - حکم

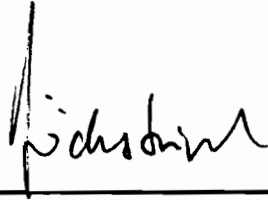
۱۲ - به دلایل پیش گفته ،

دیوان به شرح زیر مقرر می دارد:

الف - ادعای کانتینتال گرین اکسپورت کورپوریشن رد می شود .

ب - هریک از طرفین مسئول تقبل هزینه های داوری مربوط به خود می باشد .

لايه ، به تاريخ ۶ اوت ۱۹۸۶ برابر ۱۵ مرداد ماه ۱۳۶۵

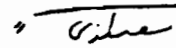
کارل - هاینس بوکشتیگل

رئیس شعبه یک

به نام خدا

هوار دام . هولت - زمن

محسن مصطفوی